

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

eller tofamilieshuse, men under alle omstændigheder bør det ikke være den almindelige låneordning for udlejningsbyggeriet. Det er et forsøg, der bliver gjort på et særligt område, og det almindelige udlejningsbyggeri bør henvises til de almindelige bestemmelser i boligstøtteloven. Personlig har jeg også den opfattelse, at ved udlejningsejendomme er det mere betænkeligt, at de ikke skal have godkendelse fra ministeriet, for vi har nok talt om, at det kan virke fordyrende på grund af de krav, der bliver stillet fra ministeriets side, men i det hele og store er det min opfattelse, at de krav, som stilles fra ministeriet, ikke i det lange løb er fordyrende, det giver ofte netop billigere driftsudgifter. Det er min opfattelse, at bygger man sig selv et hus, ja, så skal man egentlig have lov til at indrette det så nogenlunde, som man selv vil, men bygger man til udlejning til andre, er der straks flere hensyn at tage.

Det kom jeg også til at tænke på ved at høre det ærede medlem hr. Lorentzens udtalelser imod raffinementerne i byggeriet og imod, at staten giver tilskud til luksusudstyr i lejligheder. Det er naturligvis altid et spørgsmål, hvad man kalder for luksus, hvad man kalder for raffinementer, og raffinementer vil jeg heller ikke mene at man uden videre bør indføre i sådant støttet byggeri; men jeg vil absolut mene, at det er af betydning, at det byggeri, som foregår efter den almindelige støttelovgivning, bliver udstyret sådan, at det i det lange løb er godt for beboerne at bo i. Her tænker jeg ikke mindst på husmødrene og deres arbejde. Det er meget godt, at man kan forbedre udstyret senere, men vi ved godt, hvor dyrt det bliver, og hvor sjældent udstyret bliver forbedret senere hen, og vi ved også, hvilken betydning det har i det daglige arbejde, om en lejlighed er hensigtsmæssigt udstyret eller ej. Det mener jeg er et moment, der spiller ind med hensyn til, om den nye låneordning skal omfatte udlejningsejendomme eller begrænses til de mindre; men grænserne kan vi naturligvis drøfte nærmere i udvalget.

Ministeren omtalte bekymringerne med hensyn til, om der overhovedet blev bygget så mange lejligheder, som man havde på programmet, samtidig med at ministeren udviklede, at der ikke var mulighed for på programmet at have flere end 16 000 lejligheder. Det lyder i den forbindelse forsåvidt meget tiltalende, at når vi nu sætter fart i militærbyggeriet, ja, så får vi en ende på det,

så er vi færdig med det, behøver ikke at tage hensyn til det i fremtiden, og det er meget rart, så er den side af sagen overstået; men jeg vil dog mene, at det boligmæssigt set er bedre, at man ikke går for langt ned i år, selvom det så skulle trække lidt længere ud med militærbyggeriet. Under alle omstændigheder vil jeg mene, at det byggeri, som bliver sat i scene efter den nye låneordning, må kunne finde sted udover det fastlagte boligprogram. Hvis de 16 000 lejligheder ikke bliver nået på anden vis, ja, så går det jo af sig selv, det håber jeg forsåvidt ikke, men hvis de bliver nået, kan jeg ikke se andet end, at så må der alligevel skaffes byggemuligheder for byggeri efter den nye ordning.

Boligministeren sagde, jeg havde kritiseret, at han i efteråret så stærkt havde hævdet, at den eneste mulighed for at få priserne ned var at få konkurrencen frem, jeg sagde, det var en hestekur. Ja, jeg mener, at skal det have virkelig effektivitet, så må det have et så betydeligt omfang, at jeg tror, selv boligministeren vil være bange derfor. Boligministeren pegede på, at der allerede var visse tendenser til nedgang på forskellige områder. Det vil jeg aldeles ikke benægte, men den nedgang, der allerede har vist sig, er ikke tilstrækkelig, og hvis man skulle nå til et virkelig tilfredsstillende resultat, ville man jo standse byggeriet i et sådant omfang, at heller ikke boligministeren turde tage ansvaret derfor.

Sluttelig vil jeg takke ministeren, fordi han ønsker at tage spørgsmålet op, hvordan man i det hele taget kommer igennem med rationalisering, forhold på arbejdspladserne og meget andet, der vedrører billigørelse af byggeomkostningerne, og jeg er lidt forbavset over, at arbejdscommissionen ikke skulle have nået noget resultat på dette område, fordi der ikke har været tilstrækkelig støtte i offentligheden. Hvis det er sådan, er det min opfattelse, at der nu er en støtte i offentligheden, et sådant pres fra alle sider, at det må kunne lykkes at komme et stykke frem.

Niels Pedersen: Det er rigtigt, at både indenrigs- og boligministeren og jeg har stemt for den nugældende huslejelov, men det betyder vel ikke, at vi ikke må være med til at søge at få det ændret i den, som vi synes burde være anderledes.

Den højtærede minister har allerede ved fremsættelsen af lovforslaget stillet ændringsforslag om, at huslejen kan forhøjes i de omtalte ejendomme, hvis driftsudgifterne